

Diepe Wateren

Het kan iedereen overkomen. En als het gebeurt, weet dan dat leven en gezondheid een gift van Gods genade zijn. Dezelfde God van wijsheid, liefde en goedheid die leven en gezondheid geeft, kan deze ook onthouden of wegnemen.

Als ik dit schrijf ligt ons zoon Edward van 15 op de intensive care van het UMC ziekenhuis in Utrecht. Dinsdag, twee weken geleden, onderging hij een hart operatie. De chirurg legde uit wat ze gingen doen: (1) twee tunnels maken door zijn hart zodat het bloed van de linkerkamer naar de rechterkamer kan stromen en visa versa, (2) een donor hartklep inbrengen voor het bloed dat van het hart naar de longen gaat, (3) het bloed dat van het hoofd en armen komt direct aansluiten op de longen, zodat ongeveer de helft van zijn bloed passief naar de longen kan stromen, en (4) zijn huidige shunt weghalen. Drie chirurgen zijn tien uur druk met hem bezig geweest, de helft van de tijd werd het bloed om het hart heengeleid en twee uur lang heeft zijn hart zelfs stilgestaan. We zagen Edward zodra hij op de IC kwam. De chirurgen waren tevreden en optimistisch.

Als je wereld begint te schudden

De volgende dag werd de toestand van Edward echter niet stabiel. Op donderdag concludeerden de doktoren dat er iets niet in orde was en dachten dat wellicht een van de tunnels gedeeltelijk gesloten was. 's Middags maakten zij zijn hart weer open en maakte de nodige aanpassingen. Vrijdag was een crisisdag. Zou zijn hart zich aanpassen aan de nieuwe veranderingen? Edward zag er flets uit, voelde koud aan, en hij trilde met iedere hartslag. 's Middags hebben ze hem aangesloten op dialyse apparatuur om het vocht tegen te gaan. Het was moeilijk om hem te zien vechten met zijn slangetjes, kabeltjes en monitoren. "Heer", huilde ik van binnen, "Moet het echt allemaal zo? Kan het niet anders?" Je voelt een acute pijn in je ziel als je een kind dreigt te verliezen. Samen met mijn vrouw Anneke liepen we in stilte naar een park in de buurt. Ik kon niet eens bidden. I kon geen woorden vinden om de pijn uit te drukken die ik in mijn ziel voelde. Een warrige stroom van gedachten zorgde voor nog meer onrust. Tranen begonnen te lopen toen ik worstelde met de "wat als" en de "waarom" vragen. Ik probeerde het beeld van een liefdevolle hemelse Vader te rijmen met de pijn die we zagen en ervoeren. Ik ben geen huilerig type, maar toen de tranen eenmaal kwamen waren ze niet te stoppen.

Had dit voorkomen kunnen worden?

Drie of vier weken voordat Edward geopereerd werd, kwamen we een christelijk stel tegen op een ouderavond op school. We wisselden verhalen uit over ons kinderen, iets heel normaal op zo'n avond. Het echtpaar was verrast om te horen dat onze zoon een hartprobleem had. "Zijn jullie christenen?" werd ons gevraagd. "Heb je dan niet gebeden voor je zoon?" Toen vertelde de man zijn overtuiging: "Het kan de wil van God niet zijn dat kinderen van christelijke ouders ziek zijn." Vriendelijk en betrokken vroeg hij ons of hij bij ons thuis mocht komen om voor Edward te bidden. "Ik wil je bemoedigen om het ziekenhuis te bellen en de afspraak af te zeggen", voegde hij er nog aan toe. We hebben e-mail adressen uitgewisseld en gingen naar huis. We dachten er over na. Dit was een liefdevol en betrokken stel. Hadden wij dan niet genoeg geloof? Zouden we "God vragen wat we nodig hebben" (Fil 4:6) op een andere manier? Zouden we met God moeten pleiten en genezing moeten claimen? Zou ons gebed niet aggresiever mogen?

Ik voel me aangetrokken tot de stelling dat God wil dat alle kinderen van gelovigen gezond zijn. Zelfs meer: ik zou graag willen dat alle kinderen gezond zijn, of nog beter, iedereen! Maar de feiten, van het leven en van de Bijbel zelf, geven geen aanleiding om dit gedachtegoed te ondersteunen. De Heer heeft Edward gezegend met rust en vrede tot dit moment voor de operatie. Daarom hebben we het christelijk stel niet uitgenodigd in ons huis. We verwachtten dat om met Edward te bidden met deze verkeerde vooronderstelling niet goed voor Edward zou zijn. In plaats daarvan hebben wij hen uitgenodigd om samen met vrienden en familie te bidden voor Edward. Afstand hoeft geen probleem te zijn (Mat 8:5-10). Onze God schiep de natuur met wijsheid en

onderhoudt het met Zijn trouw. Maar soms handelt Hij tegen de natuurwetten in en grijpt Hij in op wonderlijke manieren. Dat heeft Hij gedaan en dat doet Hij nog altijd. Gewoonlijk brengen deze dingen ons op de knieën. Maar pijn, lijden en beperkingen die ons belemmeren blijven om een of andere reden deel uitmaken van deze gevallen wereld, zelfs onder toegewijde christenen, en ondanks ons gebed.

Hoe God Zijn liefde laat zien

De afgelopen maand hebben we veel e-mails gekregen van christenen die betrokken en bezorgd waren. Sommige kenden we, anderen kenden we niet, van dichtbij en van ver. We hebben al 16 verschillende landen geteld van waaruit gebeden wordt! We voelen ons geliefd door de hemelse Vader door de liefde, aandacht en het gebed van medechristenen. In de meeste kaartjes en e-mails stonden bemoedigingen. Bijvoorbeeld uit Jemen: "We bidden voor je zoon... we hopen dat hij volledig herstelt... moge de Heer je bemoedigen en sterken in deze moeilijke tijd." Vanuit Colombia waar Edward geboren is en waar we 15 jaar gewoond hebben: "Wij zijn bij jullie. De Almachtige heeft alles onder controle. We houden van jullie," "moge de Heer jullie troosten en bemoedigen", "we bidden dat God verheerlijkt mag worden door deze situatie". Vanuit China: "...de Heer gebruikt jullie ervaring in mijn leven". Vanuit Duitsland een stukje van een hymne: "Hij houdt mij door genade vast en brengt mij veilig thuis". Vanuit Peru: "Alle broeders en zusters in onze vergadering bidden voor jullie zoon Edward". Een SMS vanuit Engeland met "Laat af en weet dat ik God ben" (Ps 46:11). Vanuit onze eigen vergadering in Nederland: "Wij danken God dat wij Hem de wensen van ons hart kunnen voorleggen. Onze wens en jullie wens is dat Edward zal

herstellen.” En zo nog veel meer. Het is een bijzonder feit dat ik vele malen eerder gezien heb: lijden en pijn brengt de mensen van God dichterbij elkaar. Het geeft hen de mogelijkheid om iets te zeggen, iets te doen, om de goddelijke liefde uit te drukken die ons samenbindt.

Hoe zal het aflopen?

Maar we ontvingen ook andere boodschappen. Van een meelevende niet-christelijke vriend: “Ik hou mijn vingers gekruist voor Edward.” Wat anders kun je zeggen zonder God? Een ander vriendelijk berichtje: “Mijn familie en ik hebben het absolute vertrouwen in God dat Edward volledig zal herstellen.” Zoals je misschien goed kan voorstellen, zulke berichtjes laten je stilstaan en zetten je aan het denken: Is dit een boodschap van de Heer voor ons? Dan zou dit erg goed nieuws zijn! Paulus zei ook iets dergelijks tegen de angstige bemanning en passagiers van het schip bij Malta: “Houd moed, want niemand van ons zal omkomen; alleen het schip zullen we verliezen” (Hand 27:22-25). Deze overtuigende bemoediging van Paulus was gebaseerd op een speciale openbaring die hij gekregen had: “Afgelopen nacht stond er een engel naast me die zei...”. God kan nog steeds zo tot ons spreken, maar het is misleidend als zulke positieve bemoedigingen ons gezegd worden zonder dat God het geopenbaard heeft. In de context van de eeuwigheid is genezing niet altijd de beste optie.

In Hebreeën 11 lezen we over gelovige mannen en vrouwen, die geleden hebben en gestorven zijn. De geschiedenis telt talloze verhalen van christenen die hetzelfde overkwam. In Psalm 116:15 lezen we zelfs: “Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van Zijn gunstgenoten” (getrouwen). Is

het mogelijk dat mijn zoon nu of binnen korte tijd zal doodgaan? Het kan iedereen overkomen. Gelukkig zal de reis van elke christen goed eindigen. We hebben een prachtige eindbestemming. Maar de reis hoeft niet altijd genezing van ons zieke lichaam met zich mee te brengen.

Vertrouwen of begrijpen

De eerste zondagochtend na de operatie voelde ik een diepe behoefte om de aanwezigheid van de Heer te zoeken. Ik bezocht een christelijke samenkomst in de buurt van het ziekenhuis. De dienst begon met een

bekend kinderlied, “Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig, er is niets wat mijn God niet kan doen.” Toen men dit lied begon te zingen, voelde ik dat frustratie – misschien zelfs boosheid – mijn hart begonnen te vullen. Zoals Edward zijn er nog veel meer kinderen met slangetjes uit hun neus, mond, nek, borst en hoofd. Als Hij het kon, waarom greep Hij niet in? Om de schuld terug te voeren naar de zonde van Adam en Eva klinkt dan niet erg relevant! Leg dat maar eens uit aan de ouders van een baby met een hersenbeschadiging of een kind dat aan het vechten is om te overleven met een half hart! Wat is deze liefde en goedheid eigenlijk waar we zo vrolijk over zingen?

Gedurende de dienst werd ik rustiger. Door de jaren heen, heb ik geleerd dat wanneer ik me boos op God, gefrustreerd met God of teleurgesteld in God voel, er iets in mijn begrip van God of Zijn wegen moet worden gecorrigeerd. Wij houden van simpele redeneringen over 'hoe God werkt', maar vaak passen die niet bij de realiteit. Ze scheppen soms verkeerde verwachtingen. We kunnen de waarheid negeren of ontkennen. We kunnen kleine simpele verklaringen bedenken. Of we kunnen leren leven met de een spanningsveld en mysterie van God. Het is waar dat God van de ene kant wijs, liefdevol en goed is en "dat er niets is dat Hij niet kan doen". Maar het is aan de andere kant ook waar dat in deze wereld, zoals wij hem zien en soms beleven, er te veel pijn en ongerechtigheid is die niet kan worden uitgelegd. Kunnen beide waar zijn? Moeten we gedwongen worden om het één te geloven en het andere te ontkennen? Waarheid is waarheid ongeacht wat ik zie of hoe ik het ervaar. De essentie van het geloof is vertrouwen. Als we niet goed kunnen zien, als we niet kunnen begrijpen, kunnen we alleen maar vooruit als we vertrouwen. Is God en Zijn Woord ons vertrouwen waard? Jezus zei: "Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op mij." (Joh.14:1) Vertrouwen is een keus.

Besluit om een geschenk 'los te laten'

Op een zondagmiddag, twee dagen voor de operatie zat ik samen met Edward in een "Praise dienst" in onze Christelijke gemeente in Eindhoven. Het laatste lied greep mijn aandacht. Een lied van Matt Redman: "Blessed be Your Name" (Gezegend zij Uw Naam)¹. Het is vrij gemakkelijk om de woorden van 1 Thess.

5:16-18 te gehoorzamen² en hierover blij te zijn, te bidden en de Heer te danken als, "de zon schijnt in ons leven" en "de wereld is zoals die moet zijn." Maar het wordt minder makkelijk wanneer onze weg is "gemarkeerd door lijden". Het lied eindigt met: "U hebt gegeven en genomen. Maar mijn hart kiest om te zeggen: Heer, gezegend is Uw naam".

We houden van onze vier kinderen, maar soms boeken mijn vrouw en ik een hotel voor één of twee nachten om even weg te zijn. We nemen dan de tijd om te wandelen, te ontdekken, te praten, uit te rusten en om gewoon van elkaars aanwezigheid te genieten. Een maand geleden zijn we een nachtje naar Gent in België geweest. Tijdens onze stille tijd 's ochtends dachten we na over de mogelijkheid dat we onze zoon Edward zouden kunnen "verliezen". Door zijn aangeboren hartafwijking hadden we hem bijna vlak na de geboorte verloren. Kinderen worden voor een bepaalde tijd aan hun ouders toevertrouwd. We hadden hem nu al 15 jaar. Kon het zijn dat dit het einde was van die tijd die ons gegeven was? Waren wij er klaar voor om hem te laten gaan?

Job was een rechtvaardig man die God serieus nam. Toen hij al zijn kinderen verloren had viel hij in aanbidding op de grond en zei: "...De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam van de Heer zij geprezen" (Job 1:21,22). Die ochtend besloten we om onze zoon terug te geven aan de Heer. We baden zoiets als, "Heer, het is het verlangen van ons hart om nog vele jaren

---

¹ De Engelse songtekst waar naar verwezen wordt luidt: "Blessed be your Name, when the sun's shining down on me, when the world's all as it should be [...] Blessed be your Name, on the road marked with suffering [...] You give and take away, My heart will choose to say: Blessed be your Name"

meer van hem te genieten. U hebt hem aan ons gegeven. We geven hem terug aan U. Als het in Uw goede wil ligt om hem weer aan ons terug te geven, zijn we verheugd! Geef ons alstublieft kracht en Uw vrede.” De afgelopen twee weken hebben we een aantal moeilijke momenten doorleefd. Dat gebed neemt de pijn niet weg. Maar het zal onze neiging remmen om onze rechten te claimen voor God of Hem te vertellen wat Hij zou moeten doen.

Vandaag heb ik vijf uur bij Edwards bed gezeten op de intensive Care. Zijn bewegingen zijn minimaal en hij is nog steeds afhankelijk van zijn ademhalingsmasker. Toen ik vertrok gaf ik hem een voorzichtige knuffel, en vertrouwde hem aan de Heer toe, zijn ware eigenaar.

Heb je een ‘hartoperatie’ nodig?

Ongeveer 30 jaar geleden, toen mijn jongere boer John dezelfde leeftijd als Edward had, lag hij verlamd in een ziekenhuis in Cali in Colombia. Drie maanden lang was hij afhankelijk van een beademingsmachine die hem in leven hield. Daarna volgde een langzaam en lang herstel proces. Al een aantal jaar leidt zijn vrouw Carolyn, van midden 40, aan MS – een achteruitgaand proces. Zij hebben ervaring met “diepe wateren.” Afgelopen week schreef John ons een korte email: “We kunnen ons alleen maar voorstellen hoe moeilijk en hartverschurend deze tijd voor jullie is. Op vele

manieren lijkt het voor mij alsof jullie allemaal een ‘hartoperatie’ ondergaan maar op een andere manier... en misschien is de soort die jullie ondergaan pijnvoller dan die Eddie ondergaat.” Zou dat waar zijn? Het lijkt erop dat sommige veranderingen nooit geleidelijk gaan. Wij hebben een soort “crisis” nodig.

Johns brief gaat verder: “Jullie zijn allemaal van binnen ‘veranderd’ op manieren die je niet kunt beschrijven en terwijl het proces gaande is, ben je misschien verdoofd of overgevoelig. De dingen kunnen erg duidelijk en scherp zichtbaar zijn of juist erg vaag. Zekerheden uit het verleden lijken nu onbetrouwbaar, en twijfels over de toekomst zijn onoverkomelijk. Soms lijkt je heen en weer te schommelen tussen het gevoel dat alles onbeduidend

en zinloos is, ten opzichte van het andere uiterste, dat je de kleinste dingen, waarnemingen of momenten, die je normaal niet eens opgemerkt zou hebben, weet te waarderen”.

Mozes onderging een ‘hartoperatie’ in de woestijn; Hannah, toen ze kinderloos was en verlangde om moeder te worden, Paulus, toen hij blind in Damascus was. Niemand kiest zelf voor een ‘hartoperatie’, maar soms hebben we het eenvoudigweg nodig. En onze liefdevolle Vader weet dat.

Vergelijking met een gevallen boom

Naast het ziekenhuis ligt een mooi park. Het heeft een voetpad dat door het bos loopt, langs een meer en over een moeras. Een grote omgevallen boom viel ons op. De ontwerpers van het voetpad over het moeras ontwierpen een aantal opstapjes, om voetgangers te helpen om over de gevallen bomen te lopen. Soms gebeuren er dingen die je niet verlangt. Door tijd kunnen deze omgekeerd worden, gecorrigeerd of verwijderd. Maar soms veroorzaakt God situaties of laat hij situaties toe die onherroepelijk zijn. Een ongeluk, een traumatische ervaring uit ons verleden, de consequenties van onze eigen zonde of die van iemand anders, een frustrerende gezondheidsbeperking, of het verlies van iets of iemand waar we heel veel van houden. Soms kan een

---

² “Wees altijd verheugd, bid onophoudelijk, dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt.”

aardbeving, storm of onweer ervoor zorgen dat een enorme boom neergeveld wordt. En zoals Koning Salomo al opmerkte: “Als een boom valt, zuidwaarts of noordwaarts, ter plaatse waar de boom valt, daar blijft hij liggen” (Pred.11:3).

We kunnen ons hele leven bezig zijn om die onbeweeglijke boom te verplaatsen. We kunnen stoppen met groeien in geloof, we kunnen stoppen om vooruit te komen en een zegen voor anderen te zijn – en leven in de onechte wereld van wensen, dromen en herinneringen. Of we kunnen kiezen om de consequenties van het leven in deze gevallen wereld onder ogen te zien. We kunnen belijden – als we ons bewust zijn van zonde. We kunnen vergeven – als iemand ons iets aangedaan heeft. We kunnen danken – voor wat we ontvingen en voor wat we nog hebben. En we kunnen ons aanpassen en het nieuwe hoofdstuk in ons levensverhaal aanvaarden. We moeten leren van het leven te genieten zoals het is – zelfs met deze vele beperkingen blijft het een gave van genade.

Conclusie

Vandaag moeten we misschien nog steeds diepe wateren doorkruisen. Met koning David mogen we bidden: “Hoor toch, o God, mijn smeking; sla acht op mijn gebed...Ik roep tot U, omdat mijn hart bezwijkt; leidt mij op een rots die mij te hoog zou zijn” (Ps. 61:1,2). God blijft nabij. Hij is die rots. Laten we Hem vasthouden! “Red mij, o God, want het water is gekomen tot aan de lippen; ik ben verzonken in bodemloos slijk, waar ik niet kan staan; ik ben gekomen in diepe wateren, een vloed overstroomt mij” (Ps. 69:2,3). De beloften van de Heer zijn zeker en vast – zij moeten ons houvast zijn. En spoedig zal deze reis voorbij zijn. In het Huis van onze Vader zal geen onrecht meer zijn, geen pijn, geen tranen en geen afscheid meer. We zijn daar nog niet!

Nawoord: We hebben besloten om deze gedachten op te schrijven en te verspreiden terwijl Edward nog steeds op het Intensive Care ligt. Onze gedachten zullen niet veranderen wat er ook gebeurt met onze zoon. In de komende jaren, zullen mijn vrouw en ik dit weer lezen. Het zal ons herinneren aan onze eigen ‘hartoperatie’ en en zal ons voorbereiden voor andere ‘diepe wateren’ in de toekomst. We zijn vergeetachtige schepselen. Als Edward dit ooit leest, hoop ik dat het ook hem mag herinneren dat het leven een heel bijzondere gave van God is, en dat de Heer zijn pijn en nood gebruikte in het leven van vele anderen. En jij mijn beste lezer, ik hoop dat dit je mag uitdagen, voorbereiden en bemoedigen.

Philip Nunn
UMC, Utrecht, NL
Mei 2010

Vertaald door: Maarten en Nicole van Gestel

Bron: www.philipnunn.com